

“El poemari té algun minúscul toc d’humor, però és molt trist”

Jordi Mas López, fotografiat al Centre Octubre de Cultura Contemporània, hores abans de recollir el premi Vicent Andrés Estellés.

Jordi Mas (Santa Coloma de Queralt, 1972) professor de traducció a l’Autònoma, poeta i traductor de clàssics japonesos al català, basteix en ‘Febrer’ una obra densa emocionalment i connectada formalment amb l’herència nipona.

Vostè és traductor del japonès i aquest poemari està articulat formalment sobre formes poètiques originàries d’aquell país.

—Sí. El que faig servir és un gènere que es coneix com a *haibun*, que combina la prosa més o menys poètica amb haikus. La gran obra de referència del *haibun* és *L’estret camí de l’interior* de Matsuo Bashō [traduïda per Mas al català] que aquí havia estat molt influent a través de la traducció feta per Octavio Paz. És un llibre que als anys 70 i 80 va influir molt. De fet, Francesc Prat va guanyar el premi Octubre de l’any 1983 amb un llibre, *El soldat rosa*, que també és *haibun*.

—Ajuntar l’expressió mínima de la poesia, que és el haiku, amb una modalitat més expansiva com la prosa poètica deu tenir moltes possibilitats expressives.

—La gràcia del gènere és com combina una cosa i l’altra. En el model japonès, l’haiku és el nòdul poètic, allò que concentra tota la poesia. Jo he volgut jugar amb això. Les meves proses són molt poètiques, més del que solen ser, i són força breus. Llavors, es crea com una forma de tensió. He tractat de qüestionar l’haiku com a centre de les proses. Hi ha haikus que potser sorprendran el lector perquè són relativament poc poètics. Però com a estudiós de l’haiku

i la tanka en català, també he volgut qüestionar la forma. I una altra cosa que he fet és que la prosa es connecti sintàcticament amb els haikus.

—De què parla *Febrer*?

—La imatge central que tenia quan vaig començar a escriure era una noia caminant per un paisatge. Tot i que vaig decidir que no diria noms propis, és el paisatge del meu poble. Hi ha proses que es refereixen a llocs concrets. I és com una mena de reflexió sobre la fertilitat de la dona, de la vida humana... El llibre funciona també com una resposta al vers de T.S. Eliott, “L’abril és el mes més cruel”. Jo vaig pensar en un final de l’hivern on tot s’hagi d’acabar i hagi de morir. També vaig posar una cita de Shakespeare, “Ella és morta com la terra”, que és el que diu el rei Lear quan sap que Cordèlia ha mort. Cap de les dues cites no les he conservat. En tot cas, ahir em vaig rellegir el poemari i és tristíssim. Amb algun minúscul toc d’humor, però és molt trist.

—Quan el va escriure?

—Els haikus els vaig escriure cap al febrer de l’any passat, pensant que serien haikus solts. Però vaig pensar que feia falta una mica explicar el context i vaig escriure les proses, potser a l’octubre o novembre de l’any passat.

—Podríem dir que ara està en un moment anímic diferent?

—Sí. M’han passat bastants coses i he escrit bastants coses. I aquest és el primer llibre de tres que gairebé és el mateix. Vaig fent jocs formals i després l’estat d’ànim canvia, és menys fosc cada vegada. Però sí, vaig escriure *Febrer* en un moment bastant trist.

—Vostè també és traductor al català de Murakami. Ha tingut temptació alguna vegada d’escriure narrativa?

—Jo tinc la sensació que acabaré escrivint narrativa. En algun moment hi arribaré. Però tampoc no pateixo especialment per això.

Xavier Aliaga